

udviklingen fra 1983, hvor ca. 262.000 børn blev passet i dagtilbud, og til 1995, hvor 418.000 blev passet i dagtilbud, er det en stigning på 59 pct., og det svarer faktisk til, at 85 pct. af børnene mellem 3 og 5 år i dag passes i offentlige dagtilbud.

Når vi har været vidner til den udvikling og stadig ser ventelisterne vokse, er det for os en naturlig ting at konstatere, at det er uundgåeligt, og derfor har vi valgt at sidestille problemstillingen omkring børnepasning med skoleområdet, hvor vi som forældre har et krav på at få vores børn undervist.

Vi synes, at vi meget nærmer os en situation, hvor de sidste 15 pct. på en eller anden måde er ladt mere eller mindre i stikken og ikke har nogle friere valgmuligheder.

For Venstre er friskolemodellen på børnepasningsområdet en naturlig konsekvens af den udvikling, der har været i vores samfund. Det skal efter Venstres opfattelse være et tilbud til de forældre, som ønsker det frie valg, og derfor vil vi gerne gøre meget ud af at understrege, at dette forslag fra Venstre ikke skal gøre vilkårene ringere for de forældre, som ønsker, at deres børn stadig skal passes i offentlige tilbud.

Det er også Venstres opfattelse, at vi vil afskaffe ventelisterne med det forslag, som ligger her. Hvis vi ser på samfundsøkonomien, som socialministeren også var inde på, vil jeg sige, at det, man i Socialministeriet har regnet sig frem til, sikkert ikke er forkert. Det har selvfølgelig nogle bestemte forudsætninger i sig, og der kan opstå et mønster, som er anderledes, når forældre får et frit valg, som gør, at det beløb, man har regnet ud, enten bliver mindre eller større. Men grundlaget for udregningerne betvivler jeg ikke.

Jeg synes i den forbindelse, det skal nævnes, som hr. Poul Nødgaard også var inde på, at beløbet faktisk svarer meget nøje til det beløb, kommunerne har udmeldt, at der kræves bare for at opfylde de nuværende forpligtelser, som regeringen mere eller mindre håndfast har pålagt kommunerne for at løse venteliste-problematikken. Var det så ikke tiden, at vi prøver at se, om vi ikke i højere grad kan udnytte de midler, som alligevel skal bruges på dette område, til at give forældrene større valgfrihed?

Jeg vil bruge den sidste tid af mit indlæg på kort at kommentere noget af det, der er blevet sagt. Jeg hæftede mig ved, at socialministeren er overrasket. Det er ikke noget negativt at være overrasket. Jeg håber, at jeg kan overraske soci-

alministeren ved andre lejligheder, men er glad for, at socialministeren ikke opfattede det her som et brud på den satspuljeaftale, som vi har lavet, og som vi i Venstre er glade for.

Jeg er glad for, at fru Karen Højte Jensen i sit indlæg var enig i intentionerne og satte spørgsmålstegn ved finansieringen. Jeg mener, at med de udtalelser, fru Karen Højte Jensen kom med her, skulle det stadig væk være muligt på et tidspunkt måske at formulere noget på dette punkt, så vi kunne være sammen om en løsning.

Hr. Jan Petersen siger i sit indlæg, at Venstre bare kunne have gjort det tidligere, at det her er dyrt, og at det ikke plejer at være Venstres politik. Jeg mener, at jeg i min argumentation tidligere har redegjort for, hvordan vi ser på økonomien i forslaget. Jeg tror i virkeligheden, at hvis man skal gå ind til benet af det, hr. Jan Petersen sagde, er der mere tale om nogle ideologiske og holdningsmæssige forskelle i opfattelsen af dette område, end der er tale om økonomiske forskelle.

Hr. Villy Søvnald var også inde på økonomi og nævnte de lange ventelister med 16.000 børn. Dette forslag kunne SF også vælge at se som en ny mulighed for at afhjælpe den venteliste-problematik, som vi også synes er urimelig i øjeblikket. Jeg skal ikke knytte flere kommentarer til det, for også her tror jeg, at de ideologiske forskelle er større end de praktiske.

Jeg var lidt ked af, at fru Elisabeth Arnold var så afvisende, for jeg synes egentlig, at med måske nogle fælles rødder i fortiden med hensyn til friskoler osv. kunne der godt have været en åbning. Men den kom ikke, og det må vi i Venstre tage til efterretning, selv om jeg var ked af det.

Hr. Tom Behnke var for så vidt enig i intentionerne, men ikke i fremgangsmåden. Vi har før diskuteret, om forældrene skal have lige muligheder. Det er vi ikke så meget uenige om, og vi er heller ikke så meget uenige om, at vilkårene for børnefamilierne gerne skulle bedres, og at det frie valg for så vidt er en god ting. Men vi er så uenige om, hvordan vi når frem til målet, og det har vi diskuteret tidligere.

Jeg vil gerne sige til hr. Bruno Jerup, at igen var det nok mere ideologien end det praktiske, der skinnede igennem. Det har vi også diskuteret ved andre lejligheder.

Til hr. Poul Nødgaard vil jeg sige tak for tilslutningen til tankerne i forslaget. Det er vi selvfølgelig glade for, og vi har hæftet os ved det.